

е сега малко турчинъ, не че обича турцитѣ, но защото е за мира въ Европа, а, става що става, той не вижда, какъ ще може да се накара Турция да отстъпи каквито и да сж правдини на българитѣ безъ нарушение на тоя миръ“. Слѣдъ това той седна та написа въпросното прѣпоръчително и ни го даде, като ни каза, че Тиеръ можемъ най-добрѣ да видимъ часа между 9 и 11 прѣди пладне. Като ни увѣри още веднажъ, че по неговитѣ политически смѣтки той е убѣденъ, че България ще добие каквато и да е самостоятелностъ и че нашата мисия нѣма да бжде безплодна, той ни подаде ржка и ни изпрати съ най-голѣма любезностъ. Ние нѣмахме вече случай да го видимъ още веднажъ, но запазихме най-добъръ споменъ отъ свиждането ни съ тоя забѣлжителенъ и прѣдприемчивъ публицистъ, достигналъ чрѣзъ перото си, и до едно завидно материално състояние, както ни увѣряваха.

И понеже тукъ е думата за публицистъ, нека спомена, че сжщия день надвечеръ ние ходихме да видимъ и другъ единъ публицистъ, именно *Hebrard* отъ извѣстния и до днесъ вѣстникъ *Le Temps*, при всичко че особено прѣпоръчително за него ние нѣмахме. Въ редакцията на тоя вѣстникъ ни приеха твѣдрѣ учтиво, и при всичко че бѣха по-въздржани отъ *Girardin*, тѣ се обявяваха противъ извѣстнияи тѣмъ турски режимъ. Ние имъ благодарихме за тия чувства и прѣпоръчихме и за напрѣдъ на вѣщото имъ и опитно перо дѣлото на България, като въ сжщо врѣме имъ дадохме и разни свѣдѣния за нея. Г. *Hebrard* особено показваше голѣмъ и живъ интересъ въ нашия разговоръ и най-послѣ се изрази, че нашата мисия заслужва поддръжка отъ страна на всички сериозни публистически органи и че днешнитѣ